

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน
เลขที่ผลงาน...../.....
วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....นางสาวจันทร์จีลา สุขข์พุก.....รหัสบุคคล.....002937.....

เบอร์โทรภายใน.....022011675.....เบอร์โทรมือถือ ...080-9078905.....

Email Address.....-.....

หน่วยงาน..หอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้.....

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....งานการพยาบาลศัลยศาสตร์.....

*ชื่อ-สกุล.....นางสาวจันทร์จีลา สุขข์พุก..... รหัสบุคคล.....002937.....

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้
โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง ลมหายใจสุดท้าย

ข่าวเหตุการณ์พลุไล่ระเบิดที่จังหวัดสุพรรณบุรี ทำให้บ้านพักพิงยับเยินเจ้าของบ้านได้รับบาดเจ็บสาหัส สร้างความตกใจแก่พวกเราชาวหอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้ที่ให้การดูแลผู้ป่วยบาดแผลไฟไหม้ตั้งแต่ระยะวิกฤตจนถึงฟื้นฟูเป็นอย่างมาก การมาปฏิบัติงานที่หอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้ในเช้าของวันนี้ก็เหมือนทุกวันที่ผ่านมา แต่ฉันมีความรู้สึกว่ามันยิ่งยากขึ้นปฏิบัติงานมากเป็นพิเศษ ฉันอยากไปพบคุณป้าไปดูแผลคุณป้า คุณป้าเป็นผู้ป่วยหญิงวัยกลางคนที่ถูกส่งตัวจากโรงพยาบาลต่างจังหวัดมารับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลรามารัตติ ท่านประสบอุบัติเหตุขณะทำพลุสำหรับจุดไล่คนในนาข้าวระเบิดใส่ทั่วบริเวณร่างกาย แแรงระเบิดทำให้ร่างกายของคุณป้าเต็มไปด้วยบาดแผล พบสะเก็ดระเบิดเป็นแท่งโลหะเล็กๆฝังอยู่ในบาดแผลบริเวณศีรษะ ใบหน้า ลำตัว แขนขา 2 ข้างเป็นจำนวนมาก มีบาดแผลฉกรรจ์ที่ขา 2 ข้างจากแรงระเบิด คุณป้าต้องใส่ท่อช่วยหายใจจึงไม่สามารถสื่อสารถึงความเจ็บปวดได้ ทุกครั้งที่มีการเช็ดทำความสะอาดบาดแผลหรือทำหัตถการต่างๆ ฉันรู้สึกสงสารคุณป้ามากคงเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก ถึงเวลาที่ต้องเข้าไปทำความสะอาดบาดแผลเจ้าหน้าที่ทุกคนจะทำให้ด้วยความนุ่มนวลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ช่วยเหลือดูแลจัดทำนอนให้คุณป้าได้รับความสุขสบายทางด้านร่างกายให้ได้มากที่สุด ในช่วงสายๆของวันเดียวกันนี้ อาการคุณป้าทรุดลง ความดันโลหิตต่ำลง คุณหมอประเมินอาการแล้วพูดว่า “คุณป้าคงสู้อึดกับการติดเชื้อจากบาดแผลไม่ไหวแล้ว” คุณหมอแจ้งอาการของคุณป้าให้กับบุคคลในครอบครัวรับทราบ

สักพักญาติก็เดินทางมาถึง ทางหอผู้ป่วยอนุญาตให้ญาติสายตรงเข้ามาดูอาการพูดคุยรำลាក់เป็นครั้งสุดท้าย บุตรชาย บุตรสาว พร้อมสามีคุณป้าเข้ามาหา ทุกคนมาพร้อมด้วยใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยความกังวล และใบหน้าที่เศร้าหมองมาก พูดด้วยน้ำเสียงที่สั่นเครือ “แม่หนูรักแม่นะ” “แม่ผมรักแม่นะผมจะดูแลน้องเอง แม่ไม่ต้องเป็นห่วงอะไร ไม่ต้องกังวลอะไรนะแม่” ลื่นเสียงคำพูดของบุตรชายน้องก็ร้องไห้โฮออกมาพร้อมจับมือแม่มากุมไว้หลังให้สบายนะ “เรากลับไปอยู่บ้านเราด้วยกันนะ” พอสามีพูดเสร็จก็ก้มหน้าเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นเล็ดลอดออกมา เป็นภาพที่น่าสงสารมากฉันต้องเดินเลี้ยวยังไปทางอื่น หลังจากที่ญาติได้พูดคุยล่ำลากับคุณป้าเป็นเวลาพอสมควรแล้วก็แยกย้ายกันกลับฉันรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ฉันยังต้องทำให้กับคุณป้าก่อนลมหายใจสุดท้ายของท่าน ฉันได้นึกถึงคำสอนของหลวงพ่อบุญหนึ่งที่ท่านได้สอนถึงภาวะ “จิตสุดท้ายก่อนตาย” วิถีจิตผู้ป่วยก่อนสิ้นใจ ฉันจำได้ขึ้นใจ 1 ใน 5 วิธีที่ท่านสอนไว้ ฉันสามารถทำได้ในสถานการณ์ที่คับขันแบบนี้คือการนำเงินของฉันที่มีอยู่จำนวนหนึ่งใส่มือให้คุณป้าถือไว้ แล้วบอกให้คุณป้าตั้งจิตอธิฐานในสิ่งดีๆ ภาวนา “พุทโธ” คุณป้าก็พยักหน้านิดๆ เหมือนเป็นการตอบรับสิ่งที่ฉันบอกไป เปิดวิทยุธรรมะให้คุณป้าฟังก่อนลมหายใจสุดท้ายเพื่อให้เป็นการจากไปดี ด้วยจิตใต้สำนึกเกี่ยวกับเรื่องความตายและความเชื่อต่างๆ ที่ฉันรับรู้มาฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าการทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่สมควรหรือไม่ แต่ฉันมีความรู้สึกที่ทำแล้วสบายใจ คุณป้าก็น่าจะรับรู้ถึงสิ่งดีๆนี้ได้ฉันเชื่อเช่นนั้น เวลาผ่านไปประมาณ 2 ชั่วโมง ฉันได้เดินเข้าไปดูคุณป้าเป็นระยะๆ เห็นว่าคุณป้านอนนิ่งๆหลับตา ความดันโลหิตก็ยังลดลงอยู่คงเดิม ฉันเดินไปกุมมือคุณป้ากระซิบบอกคุณป้าว่าถ้าพวกหนูดูแลได้ไม่ดีทำคุณป้าเจ็บ คุณป้าโอโหสิกรรมให้พวกหนูด้วยนะคะ เจ้าหน้าที่ทุกๆคนพยายามทำเต็มที่เต็มความสามารถแล้ว ฉันรับรู้ได้ว่าคุณป้าบีบมือฉันเบาๆ เหมือนเป็นสัญญาณการตอบรับ แล้วฉันก็ปล่อยมือคุณป้าเดินออกจากเตียงได้ 3-4 ก้าว อยู่ๆวิทยุที่เปิดธรรมะให้คุณป้าฟังก็หยุดเครื่องวัดสัญญาณชีพก็ดับขึ้น หัวใจของคุณป้าหยุดเต้น คลื่นหัวใจของคุณป้าบนจอมอนิเตอร์ก็หยุดเป็นเส้นตรง ความดันโลหิตก็ค่อยๆลดลง ทุกคนเดินไปดูพร้อมกัน “คุณป้าจากไปแล้ว” น้องพยาบาลคนหนึ่งพูดขึ้นมา

ทุกวันนี้ฉันก็ยังคิดอยู่ว่าสิ่งที่ฉันทำให้กับคุณป้าในวันที่ท่านใกล้สิ้นใจมันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า หรือฉันคิดไปเอง
หลังฉันจับมือกุมมือคุณป้าพูดคุยกับคุณป้าเป็นครั้งสุดท้าย วิญญาณที่กำลังส่งเสียงบรรยายธรรมะหยุดลง เครื่องวัดสัญญาณ
ชีพดิ่งขึ้นส่งสัญญาณว่าวัดสัญญาณชีพไม่ได้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ หรือคุณป้ารับรู้ได้ หรือถึงเวลาของคุณป้าแล้ว
ก็ตาม แต่สุดท้ายคุณป้าก็จากไปอย่างสงบ ไม่ทุกข์ทรมานอีก

การดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย จะต้องครอบคลุมทั้งการดูแลจิตใจของผู้ป่วยและญาติให้สามารถเผชิญกับเสี้ยว
วินาทีของชีวิตอย่างปราศจากความกลัวและกังวลอย่างมีศักดิ์ศรี การเรียนรู้จากการจากไปของคุณป้าในครั้งนี้ ทำให้ฉัน
รับรู้ว่าการตายที่ดีคือมีสติไม่หลงตายบทเรียน “ก่อนลมหายใจสุดท้ายของป้า” จะเป็นแนวทางในการดูแลผู้ป่วยระยะ
สุดท้ายของพวกเราชาวหอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้ ให้การตายไม่ใช่ไปสู่สุคติเท่านั้นแต่ขณะที่ตายก็เป็นจุดสำคัญที่ว่ามี
จิตใจที่ดี คือมีสติไม่หลงตาย มีจิตใจไม่พ่นเพื่อน ไม่เศร้าหมอง ไม่ขุ่นมัว จิตใจดีงาม (พระพรหมคุณาภรณ์ จากหนังสือ
ทางแพทย์ยุคใหม่ในพุทธทัศน์)

๐๔๕๒๒๓๒๓

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน)....นางสาวจันทร์จีลา สังข์พุก...

๐๔๕๒๒๓๒๓

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....นางสาวอรรณพ หาญช้าง...

สังกัด.....หัวหน้าหอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้.....

วัน / เดือน / ปี30 เมษายน 2565.....